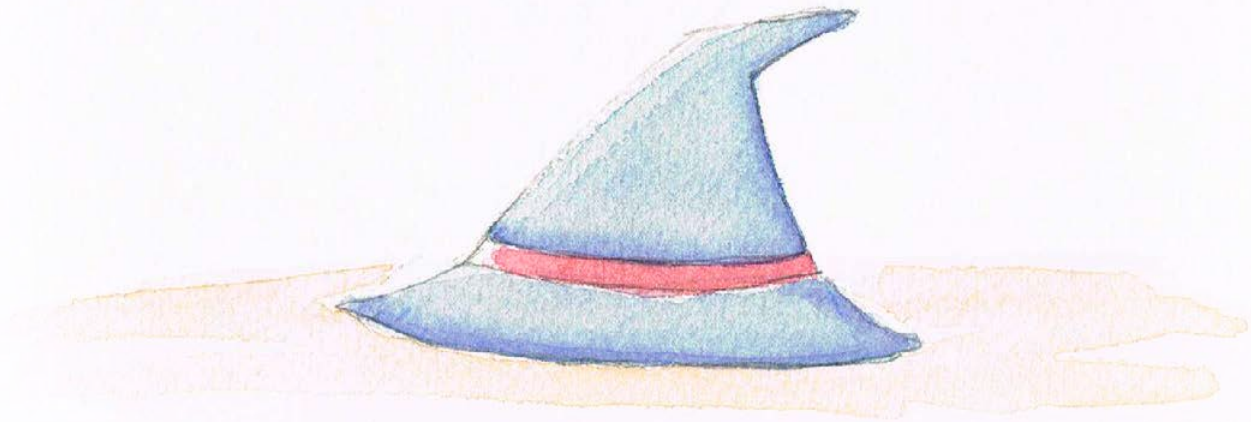

แม่มดน้อยอยากมีเพื่อน

แม่มน้อยอยากมีเพื่อน

เรื่องและภาพ : ชุติกา กานต์ ลีไทรรงค์

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง
มีแม่মন้อยจอมเกเรอาศัยอยู่
เธอชอบใช้เวทมนตร์ก่อความวุ่นวาย
และกลั่นแกล้งคนในหมู่บ้าน
แต่สิ่ง que เธอชอบที่สุดคือการพูดโกหก
เมื่อแม่মন้อยมา
เด็กๆจะพากันวิ่งหนีไปเพราะความกลัว

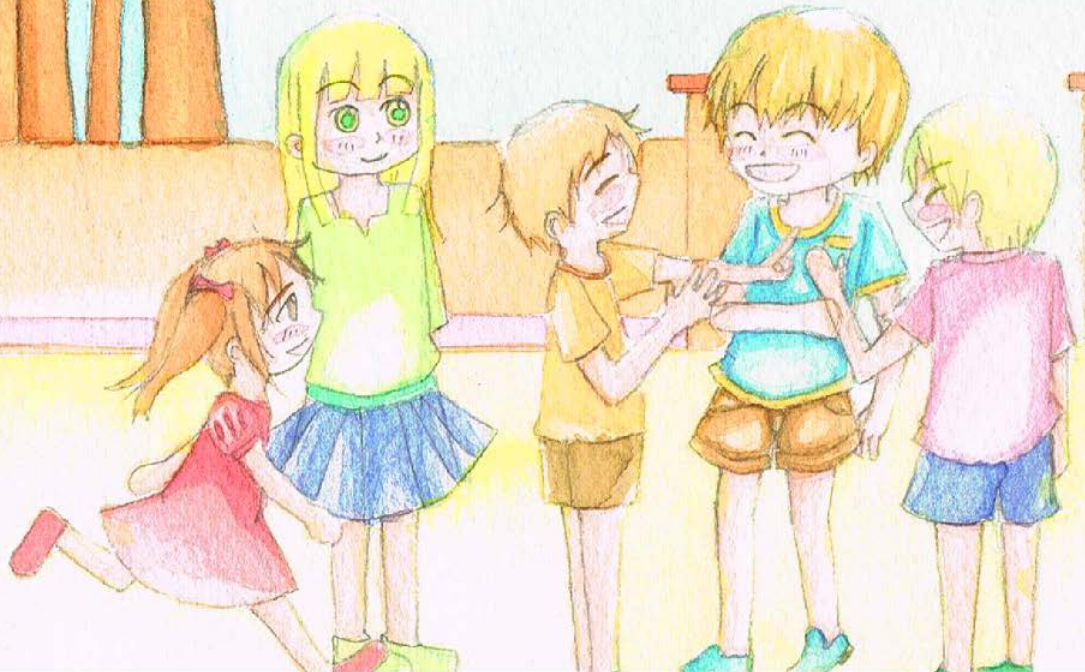
แม่มดน้อยชอบใจมากที่มีคนหวาดกลัว
แต่เมื่อเวลาผ่านไปเธอก็กลับรู้สึกเหงา

วันหนึ่ง แม่มดน้อยเดินไปหาเด็กกลุ่มหนึ่งเพื่อจะขอเล่นกับพวกเขา
แต่เด็กๆกลุ่มนั้นกลับวิ่งหนีไปทันทีเมื่อเห็นเธอ
ตั้งแต่นั้นมาแม่มดน้อยจึงแอบมองกลุ่มเด็กเล่นกันอยู่ห่างๆ

หลายครั้งที่แม่มดน้อยสังเกตเห็น
เด็กชายคนหนึ่งในกลุ่มเด็กๆ เขายิ้มแย้มตลอดเวลา
และมีเพื่อนรุ่มล้อมมากมาย แม่มดน้อยสนใจเด็กชาย
และเฝ้าติดตามเขาอยู่หลายวันว่า เด็กชายมีพลังพิเศษอะไร
ที่ทำให้เขามีเพื่อนรุ่มล้อมมากมาย

แต่เด็กชายกลับไม่ได้พิเศษอย่างที่แม่মন้อยคิด
เขาเป็นแค่เด็กธรรมดาที่ใจดี มีน้ำใจ
และคอยช่วยเหลือผู้อื่นสม่ำเสมอ

ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่คนธรรมดา
มักปฏิบัติต่อกันอยู่เสมอ
แต่เขากลับเป็นที่รักของทุกคน

ดังนั้นแม่มดน้อยจึงคิดว่า “ฉันเป็นแม่มด ถ้าฉันทำตัวเกร พุดโกหกและกลั่นแกล้งผู้อื่นมากกว่านี้ จะต้องมีคนชอบฉันมากขึ้นแน่นอน” ตั้งแต่นั้นมาแม่มดน้อยก็ ทำตัวเกรมากยิ่งขึ้น เธอใช้เวทมนตร์เปลี่ยนให้หูหมากับหูแมวสลับกัน

เปลี่ยนลูกอมกับไอศกรีมทั้งหมดในหมู่บ้านให้กลายเป็นก้อนหิน

เสกให้สิ่งของวิ้งหนีไปจนเจ้าของตามจับไม่ทัน

พูดโกหกหลอกลวงให้เพื่อนบ้าน
เพื่อนสนิทและคู่รักบางคู่
ทะเลาะกันอย่างรุนแรง

แม่มน้อยรู้สึกสนุกมาก และคิดว่านี่คงจะทำให้เด็กคนอื่นยอมเป็นเพื่อนกับเธอ
แม่มน้อยลองเข้าไปหากกลุ่มเด็กๆ อีกครั้ง แต่เด็กกลับวิ่งหนีเธอไปเหมือนเช่นเคย

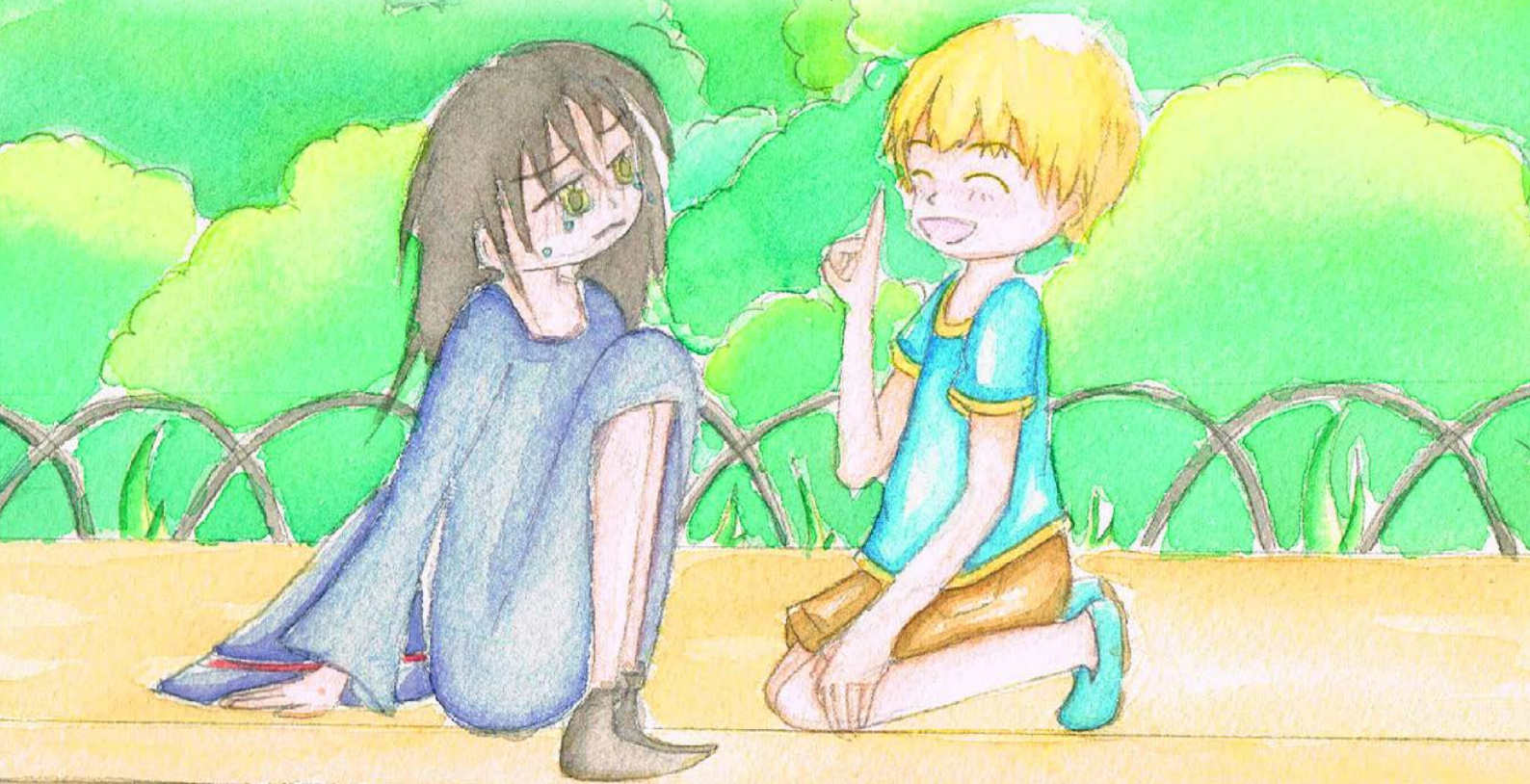

แม่มน้อยเสียใจมากและร้องไห้ออกมาในที่สุด
ขณะเดียวกันเด็กชายเดินผ่านมาและเห็นเธอเข้า จึงถามขึ้นว่า
“แม่มน้อยร้องไห้ทำไม มีใครทำอะไรเธอหรือ”

แม่มน้อยบอกกับเด็กชายว่า
“ฉันร้องไห้เพราะไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนกับฉันเลย
ทั้งๆที่ฉันพยายามทำตัวให้เกรและพูดโกหก
ให้มากขึ้นกว่าเดิมแล้ว”

เด็กชายนั่งลงข้างๆ แม่มน้อยแล้วบอกว่า “เพราะเธอชอบทำตัวเกรง กลั่นแกล้งคนอื่นๆ และชอบพูดโกหกนั่นแหละ เลยไม่มีใครอยากเป็นเพื่อนกับเธอ ถ้าเธอปรับปรุงตัวเอง แล้วเลิกนิสัยแบบนี้ จะต้องมีคนที่อยากเป็นเพื่อนกับเธอแน่ๆ”

แม่มน้อยฟังเด็กชายแล้วยิ่งร้องไห้เสียงดังกว่าเดิม “ฉันทำไมได้หรือ ฉันเป็นแม่มน้อย แม่มน้อยต้องทำตัวร้ายกาจ
ต้องทำให้คนอื่น ๆ หวาดกลัวและต้องพูดโกหก แม่มน้อยที่ไหนเขาก็ทำกันอย่างนี้แหละ”
แต่เด็กชายพูดแย้งขึ้นว่า “แต่เธอก็เห็นแล้วนะว่า การที่เธอทำแบบนั้นมันทำให้เธอไม่มีความสุข
ทุกคนต่างก็หวาดกลัวเธอ ไม่มีใครชอบเธอสักคน”

“ฉันอยากจะเลิกแต่ฉันอาจทำไม่ได้ โดยเฉพาะเลิกการพูดโกหก นายเคยพูดโกหกบ้างไหม”
แม่มน้อยถามเด็กชาย เด็กชายพยักหน้า “ฉันไม่ปฏิเสธหรอกว่าไม่เคยพูดโกหก แต่ส่วนมากแล้ว
ฉันจะพูดแต่ความจริง ฉันไม่ชอบการโกหกเพราะมันทำให้ฉันรู้สึกไม่ดีทุกครั้ง
และฉันก็ไม่คิดว่าเธอจะพูดได้แต่เรื่องโกหก เพราะสิ่งที่เธอบอกฉันตอนนี้
คือความจริงทั้งหมดไม่ใช่เธอ”

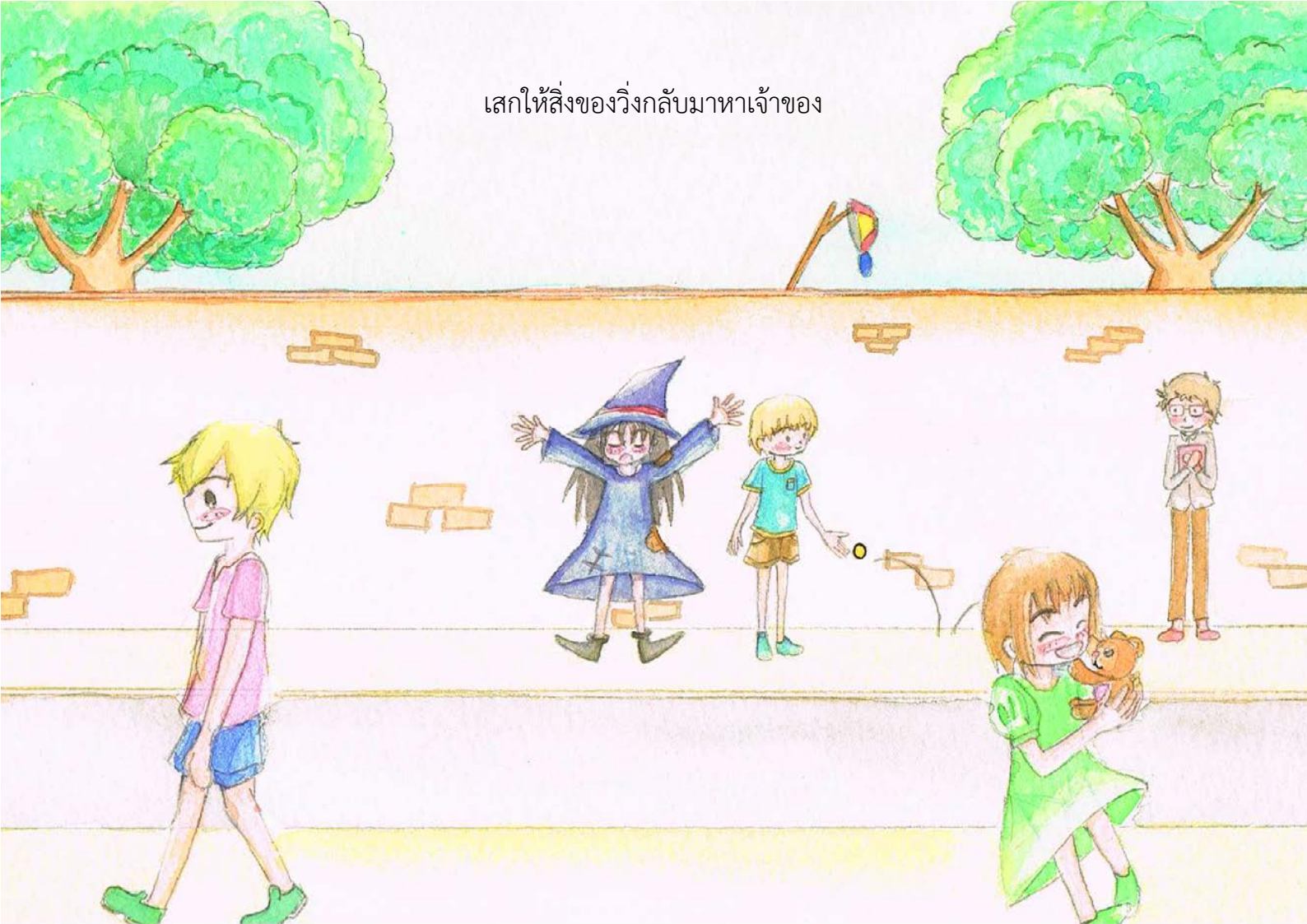

แม่มน้อยทบทวน
คำพูดของเด็กชาย
แล้วถามว่า
“ถ้าฉันเล็กนีสัยเกเร
และเล็กพูดโกหก
เธอจะยอมเป็นเพื่อน
กับฉันได้ไหม”
“ได้สิ”
เด็กชายตอบ

เด็กชายพามาเม่นน้อยกลับไปแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เธอได้ก่อตั้ง
เธอได้ใช้เวทมนตร์ทำให้หูของหมาและแมวกลับเป็นเหมือนเดิม

เสกให้สิ่งของวิ่งกลับมาหาเจ้าของ

ทำให้เพื่อนสนิท เพื่อนบ้าน และคู่รักกลับมาคืนดีกัน
และเปลี่ยนก้อนหินให้กลับมา
เป็นไอศกรีมและลูกอมดั้งเดิม

ตั้งแต่นั้นมาพฤติกรรมของแม่มดน้อยก็เปลี่ยนไป เธอใช้เวทมนตร์ช่วยเหลือผู้อื่นและทำความดี
เด็กชายกับแม่มดน้อยกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน เด็กๆ พวกกันเลิกหวาดกลัวแม่มดน้อย
และยอมเป็นเพื่อนด้วย จนในที่สุดเธอก็มีเพื่อนมากมาย

แม่มดน้อยกลายเป็นที่รักของทุกคนในหมู่บ้าน เพราะเธอไม่ได้เป็นแม่มดน้อยจอมเกร
ที่ชอบใช้เวทมนตร์กลั่นแกล้งคนในหมู่บ้านอีกต่อไปอีกต่อไปแล้ว ตอนนี้เธอเป็นแม่มดที่ใช้เวทมนตร์
ปฏิบัติสิ่งธรรมดาให้กับคนธรรมดา โดยการคอยช่วยเหลือผู้อื่น มีน้ำใจกับทุกคน

และส่วนมากแล้ว
เธอจะพูดแต่ความจริงเท่านั้น

แม่มดน้อยมีความสุขที่สุดเลย

